

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba
en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden
fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50; voor
elken regel meer 7½ cts.

Vrijheid en godsdienstonderwijs.

Uit het „Vrijz. Predikbeurtenblad“ citeerde het liberale „Utr. Dagbl.“ eenige maanden geleden het volgende: „Nee, mijn jongen zal uw godsdienstlessen niet volgen. Ik wil hem geheel vrij laten in zijn keuze, hem vooral niet dwingen. Ik meen, dat dit alleen een ware vrijzinnige opvatting is en mijn jongen heeft nog geen zin ter catechisatie te gaan, dus wil ik wachten op den tijd, waarop hij er zelf naar verlangt en dan kan hij zelf kiezen waar hij onderricht wil worden.“

Zoo is mij niet eenmaal, doch verscheidene malen geantwoord. Misschien zoudt gij, die misschien een ouderwetsch mensch zijt, denken, dat de jongen, waarover gesproken werd, een jongeling van een 18, 19 jaar was. Nee, dan zoudt gij u vergissen. Hij, die geheel vrij gelaten werd, was een kind van nauwelijks veertien jaren.

De ouders waren lid van een onzer vereenigingen — zij bezoeken geen enkel godsdienstoefening — waarschijnlijk mede gevolg van hun opvatting van „vrijheid“. In hun huis wordt over godsdienst nagenoeg nooit gesproken, gelijk mij uit 't gesprek, dat volgde, bleek; op een Zondagschool was onze vriend niet geweest, een kinderbijbel had hij nooit gelezen.

De jeugdige H.B.S.'er achtte echter den tijd nog niet gekomen, om zich eenige kennis van of bekendheid met den godsdienst te verwerven. En de ouders eerbiedigen de vrijheid van hun kind. Later moet hij zijn eigen keus doen.

Zal hij tot die keuze in staat zijn? Zal een ware „vrije“ keuze niet alleen dan gedaan kunnen worden, wanneer men over voldoende kennis beschikt? Denken deze ouders waarlijk, dat hunne houding, waaruit, ondanks den schoonen schijn, dien ze er aan geven, in wezen onverschilligheid spreekt, het religieus verlangen in hun kind zal opwekken of bevorderen?

Zou 't niet mogelijk kunnen zijn, dat hun kind hun verwijten zal: „Waarom hebt gij mij buiten iedere religie opgevoed, waarom hebt gij mij gezond naar alle mogelijke lessen, die mijn verstand konden ontwikkelen, doch mij iedere kennis van den godsdienst en de groote kracht en troost, die er in alle eeuwen van uit is gegaan, onthouden?“

Dan kunnen de ouders zeggen: „Ik heb u vrij willen laten,“ doch ik vrees, dat dit antwoord hen zelf niet zal voldoen en dat 't volwassen kind zal antwoorden: „Is een kind van 14 jaren in staat te bepalen, wat goed voor hem zijn kan?“

Zou kennis omtrent den godsdienst dan gemist kunnen worden? Is onze beschaving niet samengevoegd met het Christendom? Is onze taal, letterkunde, kunst,

werkelijk te begrijpen en te waardeeren zonder bijbelkennis?

Staat ons staatkundig en maatschappelijk leven niet onder invloed van verschillende godsdienstpartijen en stroomingen?

Is 't waarlijk overbodig eenige kennis te bezitten over Rome, teosofie, boeddhisme, Islam?

Mag een beschaafd mensch totaal onkundig zijn ten opzichte van alle mogelijke godsdienstige vormen en gebruiken, die hij om zich heen opmerken kan?

Natuurlijk niet, zult gij zeggen, ons kind moet later een vrije keuze kunnen doen, ons kind moet zich een oordeel over de veelkleurige verschijnselen van den godsdienst kunnen vormen.

Welnu dan, zendt uw kind naar de catechisatie en toont uw kind, dat gij dit onderwijs niet minder acht dan hunne piano, dans, gymnastiek, zang, zwem- of ander inderdaad zeer nuttige lessen.

„De Tijd“ teekent hierbij aan: „Voor ons, katholieken, tegen wie men vaak de opmerking maakt, dat onze kinderen te vroeg worden opgevoed in den godsdienst, is er nog een gewichtiger argument, dat een vrijzinnig predikant niet kan gebruiken. Het is dit: dat wij overtuigd zijn, in onzen godsdienst den door God gewilden, te bezitten.“

Het is voor ons geen kwestie van liefhebberij, gevoel, smaak, beschaving of wat dan ook, maar het is voor ons eenvoudig een dure plicht.

Wel merkwaardig blijkt echter, hoe men ook in vrijzinnige kringen zich begint af te wenden van het dwaze idee: „Ik laat mijn kinderen vrij; ze kunnen dan later wel eens zien.“ Zelfs in dezen kring, die niet aanvaardt een souverainiteit der absolute waarheid, dringt toch het besef door, dat reeds het onkundig laten van wat men voor betrekkelijk waar houdt, een tekortkoming is.

En de oude Kerk krijgt weer eens gelijk!

Het is opmerkelijk, hoe zulke ouders, waarvan het bovengenoemde Vrijzinnig Predikbeurtenblad spreekt, die zelf in hun levensbeschouwing koud en ongevoelig staan tegenover elken godsdienst, reeds in de eerste jeugd dit ook aan hun eigen kind willen opdringen en daarbij steun zoeken in een dwaze redeneering, die geen steek houdt, en die zij in alle andere gevallen elken dag tegenspreken. Hoeveel is er niet in het leven van een kind, waarover de ouders eenvoudig beslissen en wat volgens hun standpunt in bovengenoemde redeneering toch eigenlijk aan het kind nu of later ter beslissing zou moeten worden overgelaten.

Waarom laten de ouders ook niet aan het kind over, of het al dan niet gevaccineerd moet worden, of het leszen zal krijgen in muziek, in aardrijkskunde of geschiedenis, in een of meer en in welke talen. Omdat dit voor

Behandeling van alle Bankzaken.

Déposito-rekeningen
Chèque- rekeningen
Spar- rekeningen:
kantoor Heerenstraat
kantoor Orabanda.
Incasseeringen
Effecten-orders

Buitenlandsche wissels
Credietbrieven &
Reiswissels van de
American Express Co.
Handels-credieten
Handels-informaties
Brandverzekeringen.

CORRESPONDENTEN IN ALLE VOORNAME PLAATSEN DER WERELD.

Vertegenwoordigers te Londen:

National Provincial Bank, Ltd.

Vertegenwoordigers te New-York:

National Bank of Commerce in New-York
National City Bank of New-York
International Acceptance Bank, Inc.

zijn later leven nuttig zal zijn? Is ook de godsdienst niet van het hoogste nut?

Is het niet de eenige rem voor een waarlijk zedelijk leven? Wat geeft meer en krachtiger steun aan het ouderlijk gezag, dan juist de godsdienst waarbij men het allerhoogste gezag van God boven zich erkent?

De ouders, die aan hun kind in zijn lateren leeftijd overlaten al of niet een godsdienst uit te zoeken naar zijn believen, verplichten feitelijk hun kind het zonder godsdienst te doen. Want wat men jong niet geleerd en beoefend heeft, daar zal men op lateren leeftijd evenmin smaak en lust toe gevoelen.

Te koop

een Pianola, merk
„Wurlitzer“

is zeer goeden staat, voor
minder dan de helft van
zijn waarde.

Agent van Pianos en
Pianolas
R. Th. Palm.

Kamervoorzitter Koolen.

Men heeft de laatste jaren van deze en gene zijde wel eens gesputterd tegen het feit, dat ons land een Katholiek premier had, en daarbij nog een Katholiek voorzitter zoowel van de Eerste als van de Tweede Kamer.

Maar op wien men ook kritiek heeft durven uitoefenen, voor de geweldige gestie en takt van Mr. Dr. KOOLEN als voorzitter onzer Tweede Kamer hebben vriend en vijand niet anders dan bewondering en respect gevoeld. De geweldige gestie.

Vijf lange jaren is Mr. Dr. KOOLEN nu voorzitter van de Tweede Kamer geweest, en van de vijf jaren van vele en langdurige parlementaire zittingen is Mr. Dr. Koolen geen oogenblik van zijn zetel weggeweest.

De eerste en tweede ondervoorzitter hebben geen kans gehad om hem slechts voor eenmaal op het voorzittersgestoelte te vervangen.

Mr. Dr. Koolen was present in den morgen, in den middag, in den avond, in den nacht, die vaak al weer morgen werd.

En dat vijf lange jaren.

Hans heeft in zijn *Parlementsfilm* in het weekblad „De Vrijheid“ op een zeer verdienstelijke manier hulde gebracht aan dezen ongemeenen voorzitter als parlementair kampioen.

Dat was „noch nie dagewesen.“

Koolen leek met het voorzittersgestoelte vastgegroeid, en ook decoratief was hij daarin een figuur, die de Kamer beheerschte.

„Van uw fysiek moet deze geweldi-

ge en ongemeene prestatie toch heel wat gevorderd hebben“, opperden wij.

De robuuste man lachte er eens om. „Ja“, zeide hij, „maar op den duur stelde ik er ook een soort van sport-eer in, ik wilde volhouden tot het laatste toe.“

Toen Koolen voor het voorzitterschap werd aangewezen, ging hij zijn licht eens opsteken bij zijn respectabelen voorganger Mr. Fock, die nu gouverneur-generaal van Indië is.

En diens advies luidde: „Zooveel mogelijk zelf doen!“

En Koolen heeft 't zelf gedaan, altijd en immer, bij dag en bij nacht, vijf jaren lang. Ook de manier „waarop“ heeft aller verwondering verworven.

De woorden van den Kameroverzichtschrjver van de „N. R. Crt.“, beduiden al voldoende, dat KOOLEN de Kamer meester was. Hij bezat de gelukkige eigenschap, dat hij bij dit span van honderd, waarbij nog al wat dartele springers zijn, de teugels strak kon houden zonder daarbij al te autokratische allures aan te nemen.

Koolen is een populaire Kamer-voorzitter geworden. Hij heeft veel kunnen bereiken en veel van de leden gedaan gekregen.

In onze democratische parlementen kan 't nog wel eens erg vrijevochten toegaan, zoolang KOOLEN het voorzittersgestoelte innam heeft hij ook niet weinig door den invloed, die van zijn persoon uitging, het merk van Hollandsche soliditeit op onze Tweede Kamer blijven drukken. Hij heeft de voldoening gehad de begrotingsdebatten altijd binnen de perken te hebben kunnen houden en ze altijd op den gestelden tijd te kunnen besluiten.

Wat dit zeggen wil, heeft men maar even naar Frankrijk te kijken, waar men zoowat het heele zittingsjaar aan de begroting bezig is, zoodat men telkens voor één twaalfde van het budget moet stemmen, terwijl de gewone wetgevende arbeid zoo nu en dan maar eens tusschen een begroting wordt ingeschoven.

Ook in België gaat men bedenkelijk deze richting uit.

Een groot voordeel ten onzent is dat wij de rantsoneering van spreek-tijd hebben, meende de voorzitter. Ook als hij als voorzitter de rantsoneering niet toepast, zijn de speeche over 't algemeen veel korter geworden.

„Ik heb de ondeugende bijgedachte“, zeide Mr. Koolen, dat de „vrees hier ook het hare bij doet, dat de heeren anders voor niets aan hun lange speech gewerkt hebben.“

Mr. Dr. KOOLEN zal niet meer als voorzitter in de Kamer terugkeeren. Hij heeft meer dan „seine Schuldigkeit“ gedaan. Behalve dat deze straf-leiding gedurende vijf jaren veel van zijn fysieke krachten heeft gevorderd, heeft hij waar hij altijd present was, begrijpelijk ook veel offers moeten brengen aan zijn gezinsleven.

En wie vader is van acht kinderen, weet, wat hij ook als gezinshoofd heeft te doen. (Msb.)

De Zuiderzeewerken.

Zooals men weet, werd het plan tot afsluiting en inpoldering der Zuiderzee in 1918 door de Staten-Generaal goedgekeurd. Volgens de jongste raming wordt het totaal der kosten op vierhonderd miljoen geschat, over 25 jaar verdeeld. Men berekende, dat daartegenover zal komen te staan een directe bate van vijfhonderd miljoen, zijnde de waarde van 225.000 H.A. bouwgrond, welke door de drooglegging geleidelijk beschikbaar komen. Deze 225.000 H.A. bouwland is ¼ van het tegenwoordige Nederland en ½ van de in cultuur gebrachte oppervlakte. Daarnaast hoopt men er nog ruim honderd miljoen aan indirecte baten uit te halen. Als de raming uitkomt, wordt er dus een aardig stuivertje aan verdiend. Doch zóó is het rekensommetje niet geheel zuiver.

Zooals men weet, hebben de Staten-Generaal in 1918 wel besloten, dat het werk zou worden uitgevoerd, maar onze volksvertegenwoordiging heeft het geheel in de hand om het tempo der uitvoering te regelen. Aanvankelijk was het werk met bekwa-

men spoed ter hand genomen, maar sedert 1921 ziet men, met het oog op den staat van 's Rijks financiën, zich gedwongen, langzamer te werken. Toch is het wel zeer de vraag, of deze vertraging op den duur geen grooter financieel nadeel zal meebrengen. Nu reeds is aan den eersten afsluitdijk, tusschen Wieringen en 't vasteland die geheel is klaar gekomen, ruim twintig miljoen ten koste gelegd. Voor dit bedrag moet rente worden betaald, en volgens een berekening van recenten datum zal iedere maand verdraging het Rijk op f 70.000 rente komen te staan.

Zooals gezegd, Wieringen is met het vaste land verbonden en nu komt de groote afsluitdijk tusschen de oostpunt van het vroegere eiland en Friesland aan de beurt. Men verwacht, dat eerstdaags bij de tweede Kamer een voorstel zal worden ingediend, waarbij machtiging voor de uitvoering der nieuwe werken wordt gevraagd. Er wordt dan om te beginnen op Wieringen een haven gebouwd, van waaruit de werken verder worden geleid. Bij Wieringen komen plus minus vijftien sluizen en ongeveer evenveel bij de kust van Friesland, om aan weerszijden van

den grooten afsluitdijk voor den afvoer van het water te zorgen.

Ziehier nog enkele bijzonderheden over de technische uitvoering van de werken. Vooral belangwekkends de wijze, waarop de afsluitdijken worden gevormd. Men behoeft geen deskundige te zijn om te beseffen, dat het bouwen van een afsluitdijk over een lengte van ongeveer dertig kilometer midden in een woelige zee bij eb en vloed met ontzettende moeilijkheden gepaard gaat. Het opwerpen van een dam, die het woelige water eener onstuimige zee stuit, en een zee-oppervlakte van pl. m. driehonderdduizend H. A. maakt tot een zoetwatermeer, is voorwaar geen kinderspel.

De afsluitdijk zal bestaan deels uit een rijkendam en een keidam. De bouw van een rijkendam gaat ongeveer als volgt in zijn werk. Op het droge wordt van rijkshout een „matje“ gevlochten van ongeveer vijftig meter lang, tien meter breed en 75 c.M. à één meter dik. Hier te lande noemt men zoo'n „matje“ een zinkstuk; in het buitenland spreekt men van 'n matras van takkenbossen. Als het zinkstuk klaar is, wordt het als een vlot gesleept naar de plaats, waar de afsluitdijk moet komen. De „mat“ wordt

daar over geheel het oppervlak met steenen beladen en zinkt tot op den bodem der zee. Op het eerste zinkstuk komt een tweede, een derde, een vierde, enz., tot de rijkendam boven de zee uitsteekt en op dezen stevigen grondslag het profiel van den afsluitdijk kan worden gebouwd.

Deze manier van werken is oud en steeds deugdelijk gebleken, maar zij is erg duur. Vooral in dezen tijd, nu de arbeidsloonen zijn gestegen. Daar komt nog bij, dat in geheel Nederland niet genoeg rijkshout aanwezig is om de zinkstukken af te leveren, die er in één jaar voor de Zuiderzeewerken noodig zijn.

Intusschen is echter gebleken, dat het niet noodig om den grooten afsluitdijk over de geheele lengte als een rijkendam te bouwen. In de eerste plaats is daar het feit, dat de strooming niet overal even sterk is. Bij Wieringen en aan de kust van Friesland is de stoot- en zuigkracht van het water het sterkst. Daar gaat de strooming bij eb en vloed loodrecht Noord-Zuid of omgekeerd. In het centrum echter gaat de strooming Oost-West, zoodat de afsluitdijk op de eindpunten meer te lijden heeft dan in het midden, waar de strooming

bijna parallel met de waterkeering zal loopen. Daar zal men dus niet een kei-dam (geen kief-dam, zooals sommigen verkeerdelijk meenen) kunnen volstaan. En de grondstof voor dezen keidam wordt in voldoende hoeveelheid gevonden.

Over acht jaar hoopt men, als alles goed gaat, met den bouw der werken klaar te komen. Aanvankelijk was men van plan, de drooggelegde polders slechts geleidelijk voor verkoop beschikbaar te stellen. Hiermede zouden dan nog pl.m. twintig jaar zijn gemoed. De schuld van deze verdraging is echter niet bij de technische uitvoerders der werken te zoeken, maar bij de landbouwspecialiteiten, die om economische redenen tot een geleidelijk in exploitatie, brengen van den grond hebben geadviseerd. In die kringen schijnt men den laatste tijd, in verband met het tekort aan bouwgrond, tot andere inzichten te zijn gekomen, zoodat men op de exploitatie van alle Zuiderzeepolders vermoedelijk geen dertig jaar zal behoeven te wachten.

DE VOLKENBOND EN DE HYGIËNE.

Gelijk bekend laat de Volkenbond zich niet slechts met politieke, doch eveneens met andere (sociale, medische enz.) aangelegenheden der verschillende volkeren in.

Omtrent een nieuw blijkt daarvan laren wij onlangs in de N. R. C. het volgende :

Binnenkort zal de Volkenbond opnieuw een uitwisseling organiseren van ambtenaren van den openbaren gezondheidsdienst, zooals de laatste jaren al verschillende malen geschied is; ditmaal echter op zeer groote schaal. In begin Maart zijn tien geneeskundige ambtenaren uit verschillende landen van Zuid-Amerika op Cuba bijeengekomen en vandaar gezamenlijk een studiereis gaan ondernemen, die tot Augustus duren zal. De autoriteiten van den openbaren gezondheidsdienst uit de Vereenigde Staten, Canada en verschillende Europeesche staten verleen hun medewerking voor de organisatie van deze reis. Het doel ervan is tweeflei: de bestudeering in de Vereenigde Staten, Canada en Engeland van het algemeen karakter van de organisatie van de gezondheidsdiensten op het vasteland van Europa van enkele organisaties, waar bepaalde opvallende resultaten zijn bereikt.

Deze geneeskundige ambtenaren dan, die afkomstig zijn uit Argentinië, Brazilië, Costa-Rica, Cuba, Mexico, Paraguay, Peru, San Salvador, Uruguay en Venezuela zullen de eerste week de maatregelen bestudeeren, die in Havana en in andere deelen van Cuba worden toegepast tegen epidemische ziekten. Vandaar gaan zij naar de Vereenigde Staten, waar hun een programma wacht, in gereedheid gebracht door Surgeon General Cumming, die lid is van het Hygiënisch Comité van den Volkenbond en die de medewerking van de autoriteiten van den openbaren gezondheidsdienst in de Vereenigde Staten heeft toegezegd. Een maand zullen de gasten doorbrengen in drie der Zuidelijke staten, namelijk Alabama, Mississippi en Louisiana, waar met groote energie gestreden wordt tegen de malaria. Zij gaan daarop naar Washington om er de werking van de federale administratie van den staatsgezondheidsdienst nader in oogenchouw te nemen; daarna naar Baltimore en vervolgens naar den staat en de stad New-York, waar zij drie weken zullen blijven, om er de openbare gezondheidstoestanden in een groote Amerikaanse stad en een Amerikaanschen industrieelen staat te bestudeeren.

Van New-York gaat het reisgezelschap naar Canada voor een bezoek van een veertien dagen, waarvoor het programma is opgesteld door den Minister van Hygiëne, den heer H. Beland. Dan steken zij over naar Europa, eerst naar Engeland, waar zij drie weken zullen blijven en in twee groepen de werking van de twee hygiënische diensten zullen bestudeeren. Vervolgens trekken zij naar Nederland, waar Dr. Josephus Jitta, die ook lid is van het Hygiënisch Comité van den Volkenbond, en Professor Methorst, de directeur van het Centraal Statistisch Bureau, de leiding op zich zullen nemen. Daarna is de beurt aan België, waar de gasten onder leiding van den heer Velghe, Secretaris Generaal van de Gezondheidsadministratie, de inrichtingen van den gezondheidsdienst en nieuwe arbeiderswoningen zullen bezichtigen. In Frankrijk staan op het programma een bezoek aan enkele modeldorpen in het Noorden, een bezoek aan Parijs, waar men onder leiding van Prof. Léon Bernard den strijd tegen de tuberculose zal bestudeeren en een bezoek aan Rijsel, waar men zekere instellingen voor kinderscherming in oogenchouw zal nemen.

Eind Juli komt dan het reisgezelschap in Turijn, voor een bestudeering van den strijd tegen de malaria en tot slot komt Zwitserland aan de beurt, waar zij onder leiding van Dr. Carrière kennis zullen nemen van het hier hoog ontwikkelde systeem der doodsstatistiek. Voor men dan uiteengaat, staat nog een bezoek aan Genève op het programma, vanwaar het initiatief voor al deze studiereizen afkomstig is; in de plaats, waar de Volkenbond en zijn Hygiënische Organisatie zetelen, zullen zij dan nog eens gezamenlijk de opgedane indrukken rustig in studie nemen.

De Vaticaanse Missie-Tentoonstelling.

Bij gelegenheid van het jubeljaar is er in de zalen van het Vaticaan te Rome een tentoonstelling georganiseerd, die haar weerga nog nooit gehad heeft.

Het is een Missie-Tentoonstelling. Alle voorwerpen; daar ingezonden zijn afkomstig van de missionarissen over de geheele wereld verspreid. Schatten op gebied van ethnographie, linguïstiek, beschaving, enz. zijn daar bijeengebracht. Geen enkel museum van ethnographie of antropologie in Eu-

ropa of Amerika kan daarmede vergeleken worden. Er zullen weinig naties of volksstammen gevonden worden, die hier op deze tentoonstelling niet zijn vertegenwoordigd.

Al aanstonds valt te bemerken, dat twee onderscheiden typen van exposeren op de Vaticaanse Missietentoonstelling tot haar recht komen: het type analytische expositie (welke het uitgebreidst is) en het type synthetische expositie. (Deze is het voornaamste.) Het algemeen en synthetisch deel der tentoonstelling begint in de eerste zalen van „Cortile della Pigna” De eerste van deze voorstellende „De beermat van het Christendom”, is als 't ware de inleiding. Hij heeft ons een volledig blik op het land van den Zaligmaker. Een groot plastiek (6x3 M.) van Prof. MERCELLIANI heeft de bodemverheffing van Palestina te zien van den Libanon af tot de Doodzee, en stelt ons aldus in staat de apostolische reizen des Zaligmakers nauwkeurig na te gaan.

Eenige schilderijen geven historische tafereelen weer betreffende den oorsprong van 't apostolaat, vanaf Christusgeboorte, tot Pinksteren, tot de uitzending der Apostelen. Andere plastieken weer geven de voornaamste der heilige plaatsen aan, andere schilderijen weer de geschiedenis van het Apostolaat van het Christendom in het H. Land zelf. De eerste periode van Constantijn den Grooten, met de bemoeiingen van Helena. De tweede periode der kruistochten. De derde de bewaking van het H. Land, welke, bezield door St. Franciscus' geest van de vestiging der Franciscanen in het H. Land af tot den val van Jerusaleem in de handen der geallieerden in den laatsten wereldoorlog, een onuitroeibaar bolwerk bleef van het katholiek Geloof in het H. Land.

Na deze inleiding, vinden we de eerste groote synthese in de volgende zaal, bestemd voor: „Terugblik op de geschiedenis der Missies.” Deze soort, gelijk bekend, is verdeeld in vier perioden:

1) Van den na-Apostolischen tijd tot de 5e eeuw; een nauwkeurige kaart van Dr. Pieper illustreert de verspreiding van het Christendom tot het einde der 5e eeuw.

2) Periode der Evangelie prediking in Europa van de 5e tot de 12e eeuw.

3) Periode der Evangelie prediking der groote Bedelorden, vooral die, welke zich uitstrekt in Azië en Afrika en voortduurde tot het tijdstip der ontdekking van Amerika.

4) Periode der nieuwe missies tot het begin der vorige eeuw.

De nieuwste Geschiedenis der Missien van 1846 af tot het heden bevindt zich in een afzonderlijk deel der tentoonstelling.)

De illustratie van deze groote historische synthese geschiedt gelijk gewoonlijk door groote wandkaarten, schilderijen van groote meesters en verschillende originele historische stukken van groote waarde.

Maar de geschiedenis der Missien kan niet worden beschouwd gelijk ieder andere kroniek: want zij, die de hoofdpersonen er in waren, schreven haar dikwijls met hun eigen bloed, altijd ten koste van tranen en lijden. De geestelijke waarde van dat geleidelijk doordringen der christelijke gedachte in de wereld wordt den bezoeker voorgesteld in de volgende zaal, welke is toegewijd aan de „Herinnering der heiligen en martelaren der Missien.”

Deze herinnering wordt ons voorgesteld door groote schilderijen en kostbare voorwerpen (manuscripten etc.) toebehoorende aan die helden van het missionaris-ideaal.

Niemand kan die zaal bezoeken zonder onder den indruk te komen: de geloovige christen zal al de vereering er uit gevoelen, welke hij altijd heeft voor de helden van het H. Geloof, de ongeloofige zal niet kunnen vergeten, dat ook in dit geval de helden van het H. Geloof tevens pioniers waren der beschaving.

Het groote „ethnografisch museum”, dat onmiddellijk volgt op de zaal der heiligen, toont de verschillende stadiën der cultuur bij de volken, die door het Christendom werden beschaafd, kan eenigszins een idee geven van de weldaden door het Christendom gebracht aan de beschaving en zodoende geeft de tentoonstelling ons een nieuwen, algemeen blik op de verbreiding van het Christendom.

Maar dit deel der Expositie heeft nog een kenmerk, waardig vooral onder tweeërlei opzicht: n.l. wetenschappelijk en apologetisch.

Inderdaad, het is de eerste maal, dat bij het samenstellen van een ethnographisch museum niet het zoo vaak misbruikte aprioristisch-rationalistisch criterium heeft voorgezet (volgens hetwelk de oudste volkeren het minst beschaafd en ontwikkeld moeten zijn), maar hier daarentegen heeft voorgezet het zuivere historisch en objectief criterium. Deze toepassing der historische methode op de ontwikkeling der cultuur geeft apologetische resultaten van den eersten rang in zooverre hiërmede het willekeurige verband, gelegd tusschen de ontwikkeling der cultuur-verschijnselen van specifiek verstandelijken aard (zooals

techniek, kunst, industrie) en de ontwikkeling der specifiek moreele cultuurvormen (godsdienstige, ethische, moreele) verbroken wordt en aldus is aangetoond, dat op dit laatste gebied, het meest oorspronkelijke, niet het minst ontwikkeld is, maar het eenvoudigste en altijd ook het zuiverste.

Bij het ethnografisch museum sluit zich aan als verbindingschakel tusschen het synthetisch en het practische deel, de grootste centrale zaal der Propaganda. Deze Congregatie vormt, gelijk bekend is, het kerkelijk bestuur, welks rechtmacht zich uitstrekt over al de plaatsen, waar de kerkelijke Hiërarchie nog niet regelmatig is gevestigd. Het is daarom het groote missie-centrum bij uitstek. Aan haar jurisdictie is het overgrote deel der Apostolische Prefecturen, Apostolische Vicariaten en der afzonderlijke missies onderworpen. De eenige uitzondering zijn de missies van den Oosterschen ritus, welke onderworpen zijn aan de Congregatie der Oostersche Kerk.

Deze groote zaal, welke eveneens bestemd is om voor eventuele bijeenkomsten te dienen, is sober versierd. Twee groote plastieken boven het grondgebied, aan de jurisdictie der Propaganda onderworpen, en groote wandkaarten afzonderlijk voor deze gelegenheid samengesteld en door de zorg van geleerde geografen volgens de nieuwste gegevens uitgewerkt, veroorloven een meer gespecialiseerde studie van al die kerkelijke missie-gebieden.

Statistische tabellen voltooien de inlichtingen voor de bezoekers omtrent het rechtsgebied der Propaganda.

Volgens het oorspronkelijke plan en volgens logische orde zou hierop moeten volgen een illustratie der liefdewerken tot ondersteuning der Missie-actie. En al die talrijke liefdewerken, waarmede de katholieke wereld hetzij geestelijk, hetzij moreel, hetzij finantieel het werk der missies steunt.

Eenige dezer liefdewerken zijn algemeen gecentraliseerd en daarom afhankelijk van de Congregatie der Propaganda zelf. Deze zijn: *Het Pauselijk Liefdewerk van de Voortplanting des Geloofs, het Liefdewerk der H. Kindheid en het Liefdewerk van St. Petrus*, de beide eerste respectievelijk voor volwassenen en kinderen, welke zich verplichten tot eenige geboden en een maandelijksche of jaarlijksche bijdrage voor het apostolaat onder de ongeloofigen; het derde beoogt vooral het vormen van een inlandsche geestelijkheid, welke, door in het land zelf te werken, de tegenwoordige missiegebieden moet brengen tot de normale kerkelijke Hiërarchie. Andere Liefdewerken daarentegen zijn bijzondere en opgericht voor particuliere doeleinden, om de missies te ondersteunen van een of andere religieuze orde of die waarin missionarissen van een of andere natie werkzaam zijn.

Het enthousiasme waarmede de missie-centra aan den oproep des Pausen beantwoordden en de groote overvloed der gedane inzendingen, deden besluiten de tentoonstelling dezer Liefdewerken over te plaatsen in het Egyptisch museum en het museum Chiaramonti.

Hiermede sluiten wij de lijst der synthetische toelichting, welke grootsch opgevat, ons onder alle gezichtshoeken den missionaris-arbeid laat bezien.

INGEZONDEN.

Curaçao, 27 Juli 1925.

Aan de Redactie van de „Amigoe di Curaçao”

Alhier

Geachte Redactie:

Als schrijver van den aan U gericht brief van den 22 dezer, geteekend J. en handelende over onze oeververbinding, ben ik zoo vrij U, in antwoord op Uwe vraag in de „Amigoe” van verleden Zaterdag, het volgende mede te deelen:

Daar genoemd schrijven mijn vereenvoudigd plan voor een tunnel en verdere zienswijze over een mogelijke verbeterde oeververbinding van onze haven bevat, zoo verzoek ik U beleefd het, als zijnde voor het algemeen belang bedoeld, in het eerstvolgende nummer van Uw blad te willen opnemen, waarvoor ik U bij voorbaat mijn dank betuig.

Aangezien het ook vrijwel onwaarschijnlijk is, dat het gouvernement er toe zal overgaan een ferryboot in de vaart te brengen, terwijl de brug nog bestaat en dienst doet, zou, volgens mij, de kortst mogelijke weg zijn, een goede motorboot, met ongeveer 20 plaatsen en eigen landingsplaats, b.v. aan de zuidzijde van de brug, in dienst te zetten voor het overbrengen van spoed hebbende personen, wanneer de brug geopend is.

Met achting teken ik

UED's dienstw.

J.

Curaçao, 22 Juli 1925.

Geachte Redactie:

In Uw naschrift over het tunnelplan, in de „Amigoe” van den 18 dezer, zie ik dat U huisverij zijt om de enorme sommen, die zoo'n tunnelbouw, indien technisch mogelijk, zou verslinden.

De waarheid van dit laatste volkomen inziende, vraag ik mij af of een combinatie van tunnel en ferry, de eerste in meer eenvoudigen vorm, niet bevredigend zou kunnen zijn, terwijl zij belangrijk minder zou kosten.

Voor zoo'n plan zou men het moeten doen zonder ingang voor voertuigen en dieren en zich alleen bepalen met den tunnel aan beide zijden aan den waterkant te laten beginnen en de ingang daartoe door middel van trappen te laten geschieden. Een ferryboot zou dan de verdere gemeenschap tusschen de beide oevers kunnen aansluiten voor het overbrengen van automobielen, karren en dergelijke, en eventueel ook van personen, die zulks wenschten. Om de 10 minuten b.v. zou zij telkens van Otrabanda en Punda kunnen afvaren.

Om het vlug oversteken en het juist sturen van die boot te vergemakkelijken, zoodat zij, ondanks den stroom en andere bezwaren, toch iedere keer, zonder moeite, precies aan hare aanlegplaats zal komen, zou het gewenscht zijn een ketting aan beide zijden van de boot op raden te laten loopen, welke kettingen, aan de Overzijde vastgezet en aan de Pundazijde, beiden tegelijk, door middel van een windas wat strak aangehaald worden wanneer de boot vaart, dus tusschen de beide kettingen in.

Bij het in of uitvaren van een boot heeft men dan slechts de kettingen naar de diepte te laten zakken om den doortocht vrij te laten, terwijl de boot voor het tijdstil aan een der landingsplaatsen blijft liggen.

Het gebruik van die kettingen zou, desnoods, achterwege kunnen blijven, indien het in de praktijk eenige moeilijkheid of beletsel zou doen ontstaan, die mochten opwegen tegen het praktisch nut ervan.

Met Uwe Redactie ben ik het volkomen eens, dat de bouw van een tunnel de ideale oplossing zou zijn van het vraagstuk in kwestie. In een vereenvoudigden vorm, dus korter gemaakt en met trappen voor voetgangers alleen, zooals hierboven aangegeven, zou zij misschien minder tot de utopieën blijven behooren. Uw geachte medewerker JAN PAUL, intusschen, schijnt haar gezinsins tot die categorie te rekenen. Een bezwaar blijft echter, zooals U terecht opmerkt, de min of meer aanmerkelijke diepte onzer haven. De juiste maximum diepte ervan, evenwel, was en is mij ten eenenmale onbekend.

Onze Koningin Emma brug evenwel af te schaffen en het te moeten doen met een paar ferrybooten, zooals vroeger geschiedde, zou ons, dunkt mij, ongeveer op dezelfde hoogte laten en het ongeduld van het publiek telkens op de proef stellen, misschien veel meer dan het thans geschiedt met den dienst dien genoemde brug presteert of kan presteeren.

Denken wij slechts even aan mogelijke aanvaringen en de vrees om die te voorkomen, gebreken en getalm in den nachtelijken dienst, mogelijk gebrek aan de machines, enz. enz., dan komen wij tot de conclusie, dat onze brug, met een flinke verbetering in de wijze waarop en de veiligheid waarmede zij opengemaakt en gesloten wordt, dan toch veel beter zal voldoen dan een ferryverbinding, met aan haar behoorend getalm en andere tekortkomingen.

Hoogst aan te bevelen zou het echter zijn, om bij een dergelijke verbetering aan aan onzen brugdienst ook te voegen de gewoonte om de brug *direct* na het binnenkomen van een boot te sluiten, ten gerieve van de inmiddels aan beide kanten verzamelde menigte en niet op een andere eventueel voor de haven liggende boot te blijven wachten, waarmede soms een half uur of meer gemeend is, tot groot ongeduld van het wachtend publiek.

Alles goed overwegend, blijf ik er bij, dat, of een verbeterde brugdienst, als hierboven voorgesteld, of een mogelijke combinatie van tunnel en ferry het meest afdoende en praktische middel zal zijn voor een bevredigende oplossing van het vraagstuk.

Met deze mijn laatste bescheiden meening hierover hoop ik het te kunnen laten en verzoek ik U inmiddels, geachte Redactie, die een plaats te willen gunnen in Uw blad. Voor de welwillendheid zeg ik U bij voorbaat mijn dank.

Met achting,
UED's dienstw.
J.

Ter navolging.

Volgens de *Telegraaf* koestert de Directeur van het Gemeente-Electriciteits-bedrijf te Amsterdam het voornemen voor te stellen, tusschen elf uur des avonds en half acht des morgens elektrische stroom voor huishoudelijke doeleinden, als ook voor bad- en keukegebruik beschikbaar te stellen voor den prijs van 2 cts per K. W. U. (kilo watt uur)

Dat is het nadenken overwaard voor Curaçao.

Om dit te kunnen vergelijken met de prijzen, hier op Curaçao, moet men weten, dat hier de prijs per lichtpunt per maand bedraagt f 2,40 voor 40 watt (nominiaal) per maand. Ons licht geeft ons een nuttig gebruik van 6 uur tot 11 uur 's avonds, dus 5 uur of 30x5x40=6.000 watt of 6 K. W. U. of ruim 40 cts. per K. W. U.

Een voorstander van Staatsexploitatie.

Berichten uit de Kolonie.

Katholieken en Vrijmetselaars.

Eenigen tijd geleden werd er in de Vereenigde Staten een *Hamilton-Jefferson-Vereeniging* opgericht, met het doel, om tusschen Katholieken en Vrijmetselaars „meer hartelijke” betrekkingen mogelijk te maken.

Men kan wel op zijn vingers narekenen, dat de oprichting van die Vereeniging niet van de Katholieken is uitgegaan, of het moet zijn van afvallige katholieken, die reeds als lid der Vrijmetselarij zijn aangenomen.

The Pilot, het orgaan van Z.Em. Kardenaal O'Connell, aartsbisschop van Boston, bevatte, in verband met de oprichting van die Vereeniging, onlangs een artikel, waarin o.a. het volgende voorkomt:

„Het is overduidelijk, dat Katholicisme en Vrijmetselarij in de scherpste tegenstelling tot elkander staan. De Kerk belijdt het geloof in God en verdedigt de Godheid van Christus, terwijl de Loge elkeen tot God maakt

en het meest krasse materialisme een volstrekt naturalisme noemt. Dit laatste is niets anders dan een verachtelijk prijsgeven van de eeuwige beginselen.”

Naar aanleiding van deze woorden merkt de *Montana Freeman*, een Amerikaansch Vrijmetselaarsblad, op, dat het deze opvatting van de Vrijmetselarij natuurlijk niet deelt, maar desniettemin tot dezelfde slotsom komt: „dat die beiden, Kerk en Loge, niet kunnen samengaan”.

Ongeveer anderhalf jaar geleden hebben wij in deze courant een reeks artikelen geschreven, naar aanleiding van een art. in *The Literary Digest* met precies dezelfde verdachte tendenz. Van zekere zijde werd ons dit kwalijk genomen en getracht die nieuwe richting te verdedigen en goed te praten.

Het bovenstaande bewijst voldoende, dat we toen goed gezien hebben.

Schaakwedstrijd.

Voor de eerste maal, voór zoover wij weten, zal er binnenkort op Curaçao een schaakwedstrijd worden gehouden. Meer uitvoerige bijzonderheden daaromtrent, vindt men in een advertentie in het nummer dezer courant.

Nader vernemen wij nog, dat de spelers worden verdeeld in groepen van 4, van ongeveer gelijke kracht, volgens het systeem H. B. D. MEIJER, bekend Hollandsch schaakspeler in Maart van dit jaar te Hilversum overleden. Voor elke groep wordt er een 1ste en 2de prijs uitgelooft.

Schaakspelers van Curaçao hebben nu gelegenheid hun krachten met elkander te meten.

Het schaakspel is een nobel spel, het meest intellectuele spel dat er bestaat, dat veel doorzicht en overleg, veel studie en geduld vordert. Het geeft uitspanning door inspanning.

Veel succes.

Naar aanleiding van deze eerste wedstrijd plaatsen wij hier een korte biographie van den bovengenoemden schaakspeler H. D. B. MEIJER overgenomen uit het „*Tijdschrift van den Nederlandschen Schaakbond*”, (Mei 1925:)

Met HENDRIK DIDERIK BERNHARD MEIJER, die op 26 Maart j. l. in den ouderdom van 72 jaar te Hilversum overleed, is een man heengegaan, die op de ontwikkeling van het schaakleven in ons land een overweldigende invloed heeft uitgeoefend.

Geboren den 15n Juli 1852 te Puttershoek leerde hij het schaakspel in den familiekring kennen; de nauwere aanraking er mede kwam echter pas na de verhuizing zijner familie naar Amsterdam. In 1885 werd hij lid van het Vereenigd Amsterdamsch Schaakgenootschap en kort daarna van den Nederlandschen Schaakbond....

Reeds aanstonds zag hij in, dat in het houden van kleine wedstrijden een machtig wapen gelegen was voor de ontwikkeling van het schaakleven....

Op de regeling bij die wedstrijden heeft Meijer grooten invloed uitgeoefend: hij zette door, dat het toen in zwang zijnde afvalsysteem verviel en vervangen werd door dat van groepen van vier spelers. De praktijk heeft bewezen, dat hij juist heeft gezien: nog steeds wordt een zelfde indeeling gevolgd....

Eëndagsreizigers.

Prof. Mr. J. C. KIELSTRA, hoogleraar aan de Landbouw-Hoogeschool te Wageningen heeft eenige maanden geleden een reis gemaakt naar Suriname, ter bestudeering van economische toestanden en verbond daar aan een uitstapje naar Curaçao.

Met het S.S. *Nickerie* hier Zondag 26 April aangekomen, vertrok de Hoogleraar weer op Donderdag 30 April per S.S. *Venezuela* naar Patria.

Eenige reisbrieven in de *Haagsche Post* gaven verslag van dien tocht. In de *Ville* bespreekt Prof. KIELSTRA zijn uitstapje naar Curaçao.

Zooals dat méér met zulke spoedreizigers het geval is, is ook zijn geschrift heel oppervlakkig. Een wetenschappelijken kant heeft het heelemaal niet. Eigen indrukken geeft hij maar heel weinig of hebben heel niets om het lijf of verliezen hun waarde door onnauwkeurigheden. Van tal van opmerkingen en uitlatingen van personen, met wie hij hier in aanraking kwam, kunnen we onmogelijk veronstellen, dat zij in dien vorm van zijn zegsieden afkomstig zijn, omdat zij of te veel generaliseeren, of faultief zijn weergegeven, althans niet beantwoorden aan de werkelijkheid.

Wij maken den Hoogleraar daar geen verwijt van, omdat hij in die vier of vijf dagen van zijn verblijf alhier zich niet beter in onze toestanden heeft kunnen inwerken, maar wel dat hij zulk weinig beduidend geschrift de moeite waard rekende te publiceren.

Dr. M. BLANKENSTEIN, de reis-correspondent van de *N. Rot. Crt.* zou er heel wat degelijker van gemaakt hebben.

Wat Prof. Kielstra schrijft over onze haven en onze oeververbinding is klaarblijkelijk een afdrak van het gevoelen van anderen, maar geeft volkomen het standpunt weer, dat wij steeds hebben verdedigd. In zoover verheugt het ons, dat ons gevoelen meer aan-

